

opusdei.org

Fred föds i människans hjärta

Pastoralbrev av biskop Javier Echevarría till Opus Deis medlemmar och medarbetare med anledning av fastans början.

2003-04-03

Då vi börjar fastan, skulle jag vilja få att återljuda i era hjärtan den helige Fadern Johannes Paulus II:s upprepade uppmaningar att främja världsfreden. «I denna stund av internationell oro känner vi alla behovet att vända oss till Herren för

att be om fredens stora gåva. Såsom jag skrev i det apostoliska brevet *Rosarium Virginis Mariae*, ”de allvarliga utmaningar som världen står inför i början av det här milleniet får oss att inse att endast ett ingripande ovanifrån kan ge oss anledning att hoppas på en ljusare framtid” (nr. 40) (...). Jag uppmuntrar er alla att ta rosenkransen i handen och anropa den heliga Jungfruns förbön: ”Man kan inte be rosenkransen utan att engagera sig konkret för fredens sak” (*ibid.*, 6)»(Johannes Paulus II, Tal vid Angelus, 9/2 2003).

Dessa ord blir ännu mer angelägna i ljuset av de aktuella omständigheterna. Det är nödvändigt att bönen från alla människor av god vilja, framför allt från oss som känner oss hedrade av att kallas Kristi lärjungar, riktas till himlen med uthållighet, och med tro på bönens effektivitet. För några

dagar sedan har den helige Fadern ännu en gång betonat det: «vi kristna är särskilt kallade att vara som ”fredens vaktposter” på de platser där vi lever och arbetar. Det tillkommer oss att vaka för att samvetena inte ger efter för egoismens, lögnens och våldets frestelse»(Johannes Paulus II, Tal vid Angelus, 23/2 2003).

Det sanna samförståndet mellan nationerna är mycket starkt förbundet med beaktandet av Guds lag, hans ord och hans bud, just därför att det är *opus iustitiae*, en frukt av denna inställning av aktning och trohet till Guds lagar som den heliga Skrift kallar för ”rättfärdighet”. Just därför är «freden inte något man uppnår en gång för alla, utan den måste ständigt på nytt byggas upp. Då dessutom människans vilja är så bräcklig och har blivit sårad av synden, kräver detta att framskapa

fred att var och en ständigt behärskar sina lidelser och att den legitima auktoriteten alltid förblir vaksam.» (Andra Vatikankonciliet, Pastoralkonstitution *Gaudium et spes*, nr. 78).

I detta sammanhang är det lätt att förstå att freden bör födas i mannens och kvinnans hjärta såsom ett fritt och viljemässigt bejakande av Guds kärlek. Om det i människornas hjärtan finns hat och avund, agg och illvilja, kan inte denna ömtåliga växt spira där. Man bör rena själen från böjelsen till synd, så att det i familjerna, i samhället och i hela världen kan spridas ”rättvisans, fredens och kärlekens rike” som Jesus Kristus har fört in i världen. Låt oss alla kämpa mot den minsta tillstymmelse till hat eller agg, som bryter sönder broderligheten och därför även spräcker gemenskapen med Herren.

Låt oss ånyo lyssna till den helige Josemaría: «*Pax in coelo*, frid i himlen. Men låt oss också blicka ut över världen: Varför finns det inte fred på jorden? Nej; det finns inte fred; det finns bara något som försöker likna fred, en rädslans balans, vacklande kompromisser (...). Det finns inte frid i många hjärtan som fåfängt strävar efter att kompensera för själens oro genom att ständigt jakta omkring, genom att söka den ringa tillfredsställelse som man får av njutningar som inte mättar eftersom de alltid lämnar efter sig sorgens bittra eftersmak.» (Den helige Josemaría, *Det är Kristus som går förbi*, nr. 73).

Lägg märke till vilken enorm betydelse den egna inre kampen har – vars och ens kamp – för att främja världsfreden. Betrakta det inte som en utopi: en man eller en kvinna som dag efter annan försöker behaga Gud mer, som ångrar sina brister och

fattar små och stora föresatser att stiga uppåt i det andliga livet, som ivrigt ägnar sig åt människornas bästa med vilka de umgås närmare, som strävar efter att förmedla till alla andra de kristna ideal som driver honom eller henne, denna människa medverkar på ett effektivt sätt till att befästa freden i världen.

Jag påminner er om dessa tankar som vi så många gånger har betraktat, ty det vore fel att lämna dem åt sidan just i denna stund, då man i hela världen med så stor kraft strävar efter fred. Om dessa övertygelser inte vore väl rotade i den kristnes själ, skulle han inte kunna vara en drivkraft för freden, så ut freden, verka för freden, såsom vår Herre vill. Därför är bönen – vid sidan om den personliga inre kampen – den första och främsta insats som kan främja samförståndet, såsom påven inte tröttnar att förkunna gång på gång.

Inför den 5 mars, askonsdagen, kallar Johannes Paulus II alla människor av god vilja, och särskilt Kyrkans barn, att ägna denna dag «åt bön och fasta för freden, särskilt i Mellanöstern» (Johannes Paulus II, Tal vid Angelus, 23/2 2003). Jag påminner er om denna påvens önskan, som vi vill förena oss med på ett generösare sätt, med hopp om att bönen och offret i förening, när de bärs fram till Gud genom Jungfru Marias förbön, skall än en gång – såsom det ofta tidigare har hänt under historiens gång – öppna portarna på vid gavel för Guds barmhärtighet.

«Framför allt bör vi be Gud om alla hjärtans omvändelse och om klokhet för att fatta rättvisa beslut, för att med lämpliga och fredliga medel lösa konflikterna, som förhindrar mänsklighetens pilgrimsvandring i denna vår tid.» (*Ibid.*). Endast Guds ljus visar sig kunna skingra

lidelserna, högmodet, de personliga fördomarna som riktar sig mot en ras eller en nation och som ofta ligger till grund för misslyckandena när det gäller att fredligt lösa konflikter mellan olika mänskliga gemenskaper. Bönen visar sig vara ett medel av största betydelse för att dialogen mellan representanterna för nationerna skall bära frukt. Låt oss därför inte upphöra att dagligen be för detta böneämne. I sin uppmaning uttrycker den helige Fadern sin förhoppning om att det på askonsdagen «i varje mariansk helgedom skall upplyftas till himlen en brinnande bön om fred, genom läsandet av rosenkransen. Jag litar på – tillägger han – att man även i församlingarna och i familjerna skall läsa rosenkransen för denna stora sak som allas bästa beror av.» (*Ibid.*).

Det böneämne som påven föreslår för oss, och som denna dag åtföljs av fasta, är mycket lämplig som

inledning till Fastan, en tid som Kyrkan särskilt ägnar åt bön, kärleksgärningar och bot. Därför säger påven i sin uppmaning: «Denna åkallan kommer att åtföljas av fasta, ett sätt att sona för det hat och våld som besmittar de mänskliga relationerna. Vi kristna delar den gamla vanan att fasta med så många bröder och systrar från andra religioner, som genom denna vana önskar bli av med all form av högmod och förbereda sig för att av Gud ta emot de största och mest nödvändiga gåvorna, bland vilka freden intar en framstående ställning.» (*Ibid.*).

Låt oss vara generösa, mina döttrar och söner – var och en enligt sina egna personliga omständigheter – i våra uppoffringar, som rör Guds hjärta så djupt, och låt oss få många andra att göra detsamma: inte endast på askonsdagen utan genom att med särskild iver under hela fastan öva

botsanda i fråga om mat och dryck, genom att utföra sitt arbete väl, i vilan och användandet av fritiden, genom att uppföra motgångarna och livets svåra omständigheter, samt bära allt detta med glädje, såsom vår Fader brukade rekommendera för oss. «Främja din anda av bot i kärleksgärningarna, med önskan att göra allas väg till helgelse mitt i världen mer behaglig: ett leende kan ibland vara det största beviset på en anda av bot. (Den helige Josemaría, *Smedjan*, nr. 149).

Fastan kallar oss till en större hängivelse åt andra: barmhärtighetsgärningar, i deras mycket varierande uttryck, utgör ännu en av de traditionella övningarna under denna liturgiska tid. I sitt budskap för detta år, har påven valt som motto några ord från den heliga Skrift: ”Det är saligare att ge än att få” (Apg 20:35). Alla har vi egen erfarenhet av denna sanning.

När vi följer den inre uppmaningen att tjäna de andra, utan att förvänta oss något i gengäld, upplever vi en mycket stor lycka, som vi inte skulle vilja byta mot någon annan lycka på jorden. När vi tvärtom motstår denna inbjudan från Gud och stänger ute dem som omger oss, känner vi oss olyckliga och missnöjda. Om detta sker i det som gäller de mänskliga relationerna, hur mycket lycka kommer vi då inte att finna när vi med vår kärlek besvarar Treenighetens Kärlek – med stort K –, med vår hängivelse, Sonens hängivelse, som Gud Fadern har genomfört för vår skull!

.....